

Ὁ Ζεὺς δίνει τὴν ἄδεια στοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου νὰ λάβουν μέρος στὴ μάχη τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Τρώων.
(Ἔργον τοῦ Φλάμιαν).

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GAYAR

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΝΤΑ

Ἐνα βράδυ, ὁ Πιερ Λέσκοτ, παλιὸς δημοσιογράφος καὶ ἀρχηγὸς ἐθελοντικοῦ σώματος κατὰ τὸν Ἀγγλομπορικό πόλεμο τοῦ Τράνσβαλ, τυχοδιώκτης δὲ ἀπ' τοὺς πᾶσι ἐπακίνδυνους, μοσημεθυσμένος καθὼς ἦταν ἀπ' τὰ πολλὰ οὐδὲν ποὺ εἶχε ρουφήξει, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγείται τὴν παρακάτω ἀλλόκοτη καὶ περιπετειώδη ἱστορία :

«Τὸ 1900 βρισκόμουν στὸ Κάπ τοῦ Τράνσβαλ καὶ ἔβγαζα μὴ λαθρόβια ἐφημερίδα, ἡ ὁποία λεγόταν «Ὁ Σκαρτιάς». Μὲ τὴν ἐφημερίδα μου αὐτὴ, ὑποστήριζα τὰ ἀγγλικά συμφέροντα στὴν ἀφρικανικὴ αὐτὴ ἀποικία καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ ἀγγλικὴ Ἀρχὴ —εἰμαι Ἑγγλέζος ἀπ' τὴ μητέρα μου— μοῦ εἶχαν κόψει ἕνα γερὸ ἐπίδομα.

Ὅταν ὅμως οἱ Μπόερς, οἱ ντόπιοι δηλαδή καὶ μόνιμοι κάτοικοι τῆς ἀποικίας αὐτῆς, ἀγανακτοῦμενοι ἀπ' τὴν συμφορὴ τῶν ξένων χρυσοθηρῶν καὶ τυχοδιωκτῶν στὸν τόπο τους, καθὼς καὶ ἀπ' τὴς πιέσεις τῶν ἀγγλικῶν Ἀρχῶν, σήκωσαν μπαρόκ, ἡ Ἀγγλία τοὺς ἔστησε πόλεμο γερὸ μὲ τὸν λιγοστὸ ἐκεῖ πέρα στρατὸ τῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ σώματα ἐθελοντῶν, τὰ ὁποῖα ὠργάνωσε ἐντομεταξυ.

Ἢ μωφιδιά τῆς μπαρούτης ἀναστάτωσε τὸν ἀνήσυχο καὶ φιλοπόλεμο χαρακτῆρα μου. Κι' εἶσι ἕνα πρωὶ, δίχως νὰ τὸ πολυκαταλάβω πῶς, βρέθηκα κατετάμενος ἐνὸς πολυαριθμοῦ σώματος ἐθελοντῶν. Ἐκλεῖσα τὰ γραφεῖα μου, ἔβαλα στὴν πόρτα τους μὴ πινακίδα μὲ τὴν ἐπιγραφή : «Ὁ Σκαρτιάς» πέθανε, ἄρπαξα τὸ τουφέκι μου καὶ βγῆκα στὸ κλαρί γι' ἀνθρωποκτονίην.

Ἡ συμμορία μου —καμιά ἑκατοστὴ ρεμπεσαδέες τοῦ σκιοῦ καὶ τοῦ παλαιοῦ, ἄλλοτε δραπέτες τῶν φυλακῶν οἱ μισοὶ καὶ μυναδόροι οἱ ἄλλοι μισοὶ— ἐφροδιάστρε ἀπ' τὴν Ἀγγλικὴ Ἐπιμελητεία μὲ δῦλα καὶ πυρομαχικά καὶ μὲ ἀπολύθησε μὲ πειθαρχία καὶ προθυμία στὰ πεδία τῶν μαχῶν. Τὸ πλάτασκο, βλέπεις, ποὺ μυριζόντουσαν, ἦταν γι' αὐτοὺς ὁ μόνος ἱερὸς σκοπὸς τοῦ αἱματηροῦ ἐκείνου πολέμου.

Μὰ ἔπειτα ἀπ' τὴς πρώτες μάχες, ἀηδιασμένοι ἀπ' τὴ στρατιωτικὴ πειθαρχία, ἔξομα ἐπατήδεια ἀπ' τὸν τακτικὸ στρατὸ καὶ ἔτσι ἕνα πρωὶ βρέθηκα ξαφνικὰ ξεμωχασμένος καὶ ἀνεξάρτητος μὲ τὴν συμμορία μου, στὰ βραχώδη καὶ ἀέραντα λαγκάδια τῶν βουνῶν Δράκενμπεργκ, στὴ Νότιο Ἀφρικῇ.

Μόλις ὅμως ἔφτασα ἐκεῖ καὶ πρὶν ἀκόμα ἀρχίσω τὴ λεηλασία τῶν μπορεϊκῶν χωριῶν τῆς περιφερείας, εἶδα νῶρξετα στὸ λιμέρι μου ἕνας λαχανιασμένος Ἑγγλέζος μυναδόρος καὶ νὰ ζητᾷ ἐπίμονα νὰ μὲ δῇ.

Τὰ καρσούλια τὸν ἔφεραν ἀ-

μέσως μπροστά μου.

— Τί τρέχει ; τὸν ρώτησα. Τί μὲ θέλεις ;

— Κατετάνιο, μοῦ ἀπάντησε, ἑκατὸ ἔνοπλοι Μπόερς καβαλλάρηδες πέρασαν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀπ' τὸ χωριὸ μου καὶ πάν με καλπασμὸ γιὰ τὴν Πρετώρια. Κουβαλοῦν μαζί τους διαμάντια ἀξίας ἑκατομμυρίων λιρῶν, τὰ ὁποῖα χάρισε κάποιος Ὀλλανδὸς στὸν Κροῦγερ —τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἐπαναστατῶν Μπόερς— γιὰ τὴς ἀνάγκης τοῦ πολέμου ἐναντίον σας.

Τινάχτηκα ὁρθὸς ἀπ' τὴν ἀπληστία μου, μόλις ἄκουσα τὰ λόγια αὐτά, καὶ βρέθηκα ἀμέσως τριγυρισμένος ἀπ' τοὺς συντρόφους μου, τῶν ὁποίων τὰ μάτια σπληνροδολοῦσαν ἐπίσης ἀπὸ ἀπληστία μόλις ἄκουσαν τὴς μαγικὲς λέξεις «διαμάντια» καὶ «ἐκατομμύρια».

— Ἐμμέρος, παιδιά, τοὺς φώναξα, πηδώντας σι' ἀλογό μου. Δρόμο ἀμέσως γιὰ τὸ «Πηγὰδι τοῦ Δράκοντα». Ἐκεῖ θὰ τοὺς προλάβουμε τοὺς καβαλλάρηδες μὲ τὰ διαμάντια καὶ θὰ τοὺς κόψουμε τὸ δρόμο.

Τοιασθήκαμε ἀμέσως, σπηρνοῖσάσαμε τ' ἀλογά μας καὶ γίναμε ἄφαντοι σάν καπνὸς, ἀφίνοντας σὺντο καὶ κατὰληκτο τὸν δύστυχο μυναδόρο, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔφερε τὴν εἰδησι. Μᾶς ἔχασε ἀπὸ μπροστὰ του, πρὶν προλάβει καλὰ—καλὰ νὰ ξελαχανάσῃ.

Ὅλονηχτὶς καλπάζαμε σάν δαιμονισμένοι, καὶ ὅταν φτάσαμε στὸ ἀπαῖσιο στενὸ τοῦ «Πηγადιοῦ τοῦ Δράκοντα», ἦταν πειὰ ὁ ἥλιος ψηλὰ μὰ σπαθαμῇ. Ἀπ' τὴν πρώτη ἀκόμα ματιὰ ποῦρριξα στὸ χῶμα τοῦ τραχειοῦ μονοπατιοῦ, βεβαιώθηκα, ὅτι ἡ συνοδεία τῶν Μπόερς δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ κεῖ ὡς τὴ στιγμὴ.

Τοποθέτησα λοιπὸν κατάλληλα καὶ ἀνετα τοὺς συμμοριῆτες μου, ἄλλους πῶς ἀπ' τοὺς βράχους καὶ ἄλλους μέσα σὲ γούρνες ἀβάθεις καὶ μὲ τὸ τουφέκι ἔτοιμο στὸ χέρι καὶ μὲ τὸ μάτι ἀγρυπνο, περιμένε-να τὴν ἀφιξὴ τῆς συνοδείας.

Τὸ «Πηγὰδι τοῦ Δράκοντα» εἶνε ἕνας φρεμιστικὸς κάθετος γκρεμὸς, βάθους τρομεροῦ, στενούμακρος σάν μακροῦνδὸ πηγὰδι.

Καθὼς τὸ κυττάζει κανεὶς ἀπ' τὸ στόμιό του, ἀνατριχιάζει ἀπ' τὴν ἀπαῖσια μυριὰ του. Λένε μάλιστα, ὅτι μερικοὶ ντόπιοι ποὺ θέλησαν κάποτε νὰ κατεβοῦν σ' αὐτὸ, ἔβωσαν ὅλο τὸ σχοινὶ τὸ ἄσπιο εἶχαν μαζί τους, χωρὶς τὰ πόδια τους νὰ πατήσουν τὸν πᾶ-το του.

Ἀπ' τὴν ἄκρη, σχεδὸν στὰ χεῖλη τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ βαρβάρου, περνοῦσε τὸ μονοπάτι γιὰ τὴν Πρετώρια καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ

Καλάζαμε σάν δαιμονισμένοι...

καταπιή ένα γεμάτο σακκούλα.

Μπήκα στο νόημα άμέσως: Τοδδινε νά καταπιή τὸ σακκούλαου μὲ τ' άτίμητα διαμάντια, γιὰ νά μὴν τὸ βροῦμε καὶ τὸ πάρουμε.

Σάν άστροπελάει γόγγυρος, άδειασάν τὸ περιστροφὸ μου στήν κοιλιά τοῦ άλόγου κα' ἡ βλαστήμια πού ξεστόμισα μετεδύνθηκε άμέσως μὲ τὸ δδινηρὸ βογγητὸ του. Τὸ άλογο ξεπλώθηκε στὸ χῶμα ξεψυχώντας κα' άναποδογύρισε μωζὺ του καὶ τὸν άρχηγὸ τῶν Μπόρες, ὁ όποιος δέν εἶχε προλάβει νά βγάλῃ τὸ χερί του άπ' τὸ συσπασμένον καὶ γεμάτο ματωμένους άφρούς στόμα τοῦ δυστυχισμένου ζώου.

Μὲ άδείο πειὰ τὸ πιστόλι μου, χύθηκε σάν σκότος λυσσασμένος νά ξεσχίσω τὸν άνθρωπο αὐτὸν μὲ τὰ ἴδια μου τὰ νύχια. Μά έκείνη τῇ στιγμῇ, τὸ άλογο σηκώθηκε άπότομα στὰ κλονισμένα πόδια του, έβγαλε έναν άπαισιο χρομετισμὸ πόνου καὶ καλπάζοντας στὰ τυφλά μπροστά του, οίχτηκε στὸ θεοσκότεινο περπάδι καὶ τσακίστηκε στὸ άνήλιαγο καὶ τρομερὸ βάθος του. Έγὼ μαριάρωσα γιὰ μιὰ στιγμὴ άπ' τὴν έκπληξι κα' άπ' τὴ θλίψη μου, γιατί μαζὶ μὲ τὸ άλογο έχανα καὶ τὰ διαμάντια, τὰ όποια βρισκότουσαν πειὰ στήν κοιλιά του. Ταυτοχρόνως δέχτηκα έξαφνα μιὰ σφαίρα στὸν άριστερὸ όμο άπ' τὸ πιστόλι τοῦ άρχηγοῦ κα' έπεσα κατάχαμα λιτόθυμος...

διάβαιναν δίχως άλλο οί άνθρωποι τῆς συνοδείας. ***

Δέν άρχισαν έπὶ τέλους οί δύστικοί αὐτοὶ νά φανοῦν. Καὶ τὴν ὥρα πού πλησίαζαν στήν τρομερὴ αὐτὴ τοποθεσία, ένα γόγγυρο τουφεάδι τοὺς υποδέχτηκε έξαφνικά. Τίναχτήκαμε θροθί άπ' δίλες τίς μεριές καὶ μεθυσμένοι άπ' τὴν προσδοκία τῆς άρπαγῆς τοῦ θησαυροῦ, χτυπούσαμε κατάσαρα κα' άλύπητα...

Οί Μπόρες δεκατίστησαν καὶ τάχασαν. "Άλλοι εἶχαν σκοτωθεῖ. Άλλοι, όσοι προλάβαν, τῶθалан έντρομοί στὰ πόδια κα' άλλοι πέταξαν τὰ δόλια τους καὶ παραδόθηκαν άμέσως.

Τὴν ὥρα όμως πού προχωροῦσα σὸν άρχηγὸ τους —όπως φανόταν κα' ότως δέν εἶχα γελαστῇ— γιὰ νά τὸν αἰχμαλωτίσω καὶ νά τοῦ πάρω τὸν θησαυρὸ δικῶν μας έπὶ τέλους, μιὰ άπίστευτη σκηνὴ ξετυλίχτηκε μὲ γρηγοράδα άστραπῆς μπρὸς στὰ μισοθωπημένα μάτια μου:

Ο άρχηγὸς τῶν Μπόρες κατέβηκε άμέσως άπ' τ' άλογό του, έναν θαυμασιο ψαροῦ, καὶ χώνοντας στὸ στόμα τοῦ άλόγου τὸ άνακουμπωμένο του μπράτσο, τὸ άνάγκασε νά

Τὸ άλογο ξεπλώθηκε στὸ χῶμα, παρασύροντας μαζὶ του καὶ τὸν άρχηγὸ τῶν Μπόρες.

"Όταν άνοιξα τὰ μάτια μου, βρισκόμουν στὸ κρεβάτι ενός γεωινικοῦ προχείρου άγγλικοῦ χειρουργείου. Καὶ μετὰ τὴν έγχείρησι πού μοῦκαναν, χρειάστηκαν μῆνες άρκετοὶ δσο νά ξαναέρω τὴν υγεία μου. Έντομεταξὺ δίως ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει κα' άπ' τοὺς άλλοτε συντρόφους μου δέν εἶδα πειὰ κανέναν: "Άλλοι εἶχαν σκοτωθεῖ κα' όσοι έζησαν, εἶχαν ξαναπάσει τίς παλιές των εργασίες, ποροποιημένοι έδῶ κα' έκει.

Μόλις πάτησα γερά στὰ πόδια μου, μιὰ σκέψη κυριάρχησε έπ' μου στὸ μυαλό μου: Νά πάω στὸ «Πηγάδι τοῦ Δράκοντα» καὶ νά κατέβω στὸ βυθὸ του γιὰ νά βρῶ τὰ διαμάντια, τὰ όποια θάφτηκαν έκει μέσα, χωμένα στήν κοιλιά τοῦ άλόγου. Ένα πρωὶ λοιπόν, έφτασα έκει, συνοδευόμενος άπό μερικoὺς Κάφρους άχθοφόρους, οί όποιοὶ κουβαλόσαν τὰ σχοινιά καὶ τίς άποσκευές μου.

Τὴν ὥρα όμως πού ἤμουν σκιμμένος στὸ χεῖλος τοῦ σατανικοῦ περπατιοῦ κα' έδεναν τὸ γεμάτο κόμπους μακρὸν σχοινί μου στὴ ρίζα ενός δέντρον, άποφασισμένος γιὰ τὴν έπαλίνδην κατάβασι μου, άνέκυρα ένα άλλο σάτιο σχοινί —σάτιο άπ' τὴν πολυκαιρία— δεμένο πάλιν άπ' τὴ σκοτεινὴ άβυσσος.

Ἄνατρίχασα.

«Έχει γούστο, σκέφτηκα μὲ λύσσα, νά μὲ πρόλαβε άλλος β. Φρένιασα στὴ σκέψη αὐτῇ. Σιγούρενα τὸ πιστόλι μου, άρπαξα νευρικά τὸ σχοινί μου μὲ τὰ δύο μου χέρια κα' άρχισα νά κατεβαίνω σάν μανιακός, άποφασισμένος νά σταράξω όποιον εδρισκα έκει κάτω, δίχως νά σκεφθῶ, ὅτι τὸ σχοινί έκείνο ἦταν σάτιο κα' ὅτι ἂν ἦταν ὁ θησαυρὸς μου κλειμένος, αὐτὸ θά εἶχε γίνει άπό καιρὸ.

Πόση ὥρα κατέβαινα κει κάτω; Δέν θά μπορέσω νά τὸ υπολογίσω αὐτὸ τὸ πράγμα! Εἶχα ὅλο τὸ τεράστιο μακρὸ σχοινί μου άπολύσει, τὰ χέρια μου εἶχαν άνάψει άνυπόφορα άπ' τὴν τριβή, τὸ μυαλό μου βοῦξε ὀδινηρὰ κα' δόλογρά μου μὲ πνίγαν τὰ σκοτάδια. Μοῦ φανόταν πὼς μ' έσφιγγαν άπό παντοῦ σάν φρικιαστικές τανάλλες, τὰ σπλάχνα τῆς γῆς!

Υψωσα γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι μου κα' ἡ τρίχες μου σηκώθηκαν άπ' τὴν άγωνία καὶ τὴν τρομάρα μου. Ο οὐρανὸς άπό πάνω μου —γνώστο άλλωστε όπαικὸ φαινόμενο— ἦταν καταμυρσῶ καὶ τὰ άστρα έλαμπαν, σάν νά τάβλεπα μεσάνυχτα! Κι' έκει πού ἤμουν έτοιμος νά κατακυλιήσω πειὰ κάτω, κυριευμένος άπ' τὴ φρίκη καὶ ξεχνώντας στὸ ταραγμένο μυαλό μου τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ὀπτικῆς, έννοιωσα έξαφνικά, ὅτι πατοῦσα στὸ χῶμα.

Πάτησα τότε, άνακουμπισμένος άνείπιστα, τὸ κομμά τοῦ ἡλεκτρικοῦ φαναριοῦ μου κα' άπόμεινα στὴ στιγμὴ κατάπληκτος: "Έκει, μπροστά στὰ πόδια μου, άμέτρητες πετρίτσες λαμπερές —τὰ διαμάντια— μὲ τύφλωναν μὲ τὴν έκλυσιχτή τους λάμψη!

Κι' ἐνὼ ριχνόμουν μὲ τὰ μούτρα, ξεχνώντας ὅλο τὸν κόσμο στήν ανεκλάλητη εὐτυχία μου, νά τὰ μαζέψω μὲ δάχτυλα τρεμάμενα άπ' τὴ λαχτάρα, έξαφνα καρφώθηκε στὴ θέσι μου, σάν νά μαριάρωσα άπότομα, ἐνὼ τὰ γόνάτα μου λύγισαν καὶ τὸ κομμά μου λούστηκε στὸν ἰδρωτά...

Έκει, δὺδ βήματα μακρύτερα άπό μένα, αντίκρυσα ένα πτώμα. Ἄλλὰ ἦταν ζωντανὸ τὸ πτώμα αὐτό!

Ναί... Ἦταν τὸ κάπτεχο, λιπόσαρκο, άπαισιο καὶ πένθιμο φάντασμα ενός άνθρώπου. Μύριζε σαπία καὶ μόλις εἶχε τυλιγμένα τὰ κόκαλα τοῦ σκελετοῦ του σ' ένα μισοσάπιό άνθρώπινο πετσό. Ὡστόσο, εἶχε τὸ κορμάκι καὶ βλαστημῶδες μὲ βδελυρῆς βλαστήμιες. Κι' ὅχι αὐτὸ μονάχα, ἀλλὰ καὶ οίχτηκε έπάνου μου έξαφνικά καὶ μοῦ δάγκασε μανιακὰ τὸ χερί!

Ένα βογγητὸ τρέλλας —τρέλλας καὶ φρίκης— βγήκε άπ' τὸ στόμα μου καὶ τὰ λαχταρισμένα χέρια μου έσεισαν νευρικά άμέσως τὸ σχοινί μὲ βία καὶ κινήματα. Οί Κάφροι μου μὲ άνέβασαν μισολιτόθυμο έπάνου κα' δταν ὁ καθαρὸς μεσημεριάτικος άέρας τρύπωνε ὀρηκτικά άπ' τὸ ρουθούνα μου κα' άνακούφιζε άνείπιστα τὰ σφιγμένα μου στήθη, έννοιωθα άκόμα, μολαταῦτα, τὴ σαπία καὶ τὴ βρωμιά τοῦ θανάτου ὡς τὸ μεδοῦλι τῶν κοκκάων μου!...

Κατάλαβες τί ἦταν έκείνο πού εἶδα; Ὢς νά σοῦ τὸ πῶ;

Όταν συνήλθα καὶ ξανακατέβηκα κάτω, βρήκα πειὰ νεκρὸ τὸ ζωντανὸ έκείνο πτώμα πού μὲ δάγκασε. Ἡ έξαφνικὴ συγκίνησι πού έννοιωσε μόλις μὲ εἶδε, τὸν σκότωσε άμέσως. Ἦταν ένας άπ' τοὺς πῶ πειθαρχικούς μου συντρόφους, ὁ όποιος έτυχε νά δῇ τὴ σκηνὴ τῶν διαμαντιῶν καὶ τοῦ άλόγου καὶ θέλησε μονάχος του κατόπιν νά ξαναβρῇ τὸ θησαυρὸ. Φαίνεται όμως, ὅτι κόπριε τὸ σχοινί του άπό καμιά πέτρα κοφτερή, καθὼς άνέβαινε, κάτοχος πειὰ τῶν πολυτίμων διαμαντιῶν. Κι' έτσι, άφροῦ ξαναγρεμίστηκε κει κάτω στὸν άπαισιο βυθὸ κα' έζησε έπὶ μῆνες, τρώγοντας τίς σάπες σάρκες τοῦ άλόγου, πέθανε στὰ τελευταία μυστέρελλες άπ' τὴ συγκίνησι πού έννοιωσε σάν άντίκρισε μέσα στήν κόλασι του έκείνη έναν συνάνθρωπό του...

Τί έπανε; Ἡ ύγρασία ἦταν τρομερὴ έκει κάτω καὶ τὸ χῶμα μουσκεμένο. Πὼς έβλεπε; Τὰ μάτια του εἶχαν συνηθεῖς άπ' τὴν πολυμυρμη κλεισούρα του στὰ βαθειά αὐτὰ σκοτάδια.

Μὴ μ' έρωτᾷτε άλλα. Ἄρκεσθε μόνο στὴ δῆλωσί μου, ὅτι άφροῦ έθαγα εὐλαβικά τὸ σκελετωμένο κομμάρι τοῦ άλλοτε συντρόφου μου, πῆγα κατόπιν στὶς πλησιέστερες άγγλικές Ἄρχες καὶ μαρτύρησα τὴ θέσι τοῦ θησαυροῦ έκείνου. Ἦσαν καταραμένα τὰ διαμάντια αὐτὰ καὶ μοῦ πείσαν πένθημα τὴν ψυχὴ μου.

Δέν τάβλεπα μὲ κανένα τρόπο! Καὶ Ἄρχισα νά κατεβαίνω σάν μανιακός...

